

Biografia

Trio Arriaga

Considerats per la crítica especialitzada com a referents de la seva generació, els membres del Trio Arriaga han actuat als festivals més importants i a teatres d'Europa, Àsia i Amèrica. Les seves carreres com a solistes els han portat a actuar amb les orquestres més importants d'Espanya, així com de l'estranger: Orquestra Simfònica Gulbenkian de Lisboa, Real Orquesta Sinfónica de Sevilla, Orquestra Simfònica de València, Orquestra Ciudad de Granada, Ensemble Orchestrale de Lió, Orquestra Nacional d'Hondures, Leoš Janáček Chamber Orchestra, Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, Orquestra de RTVE, Real Filharmonía de Galícia, etc. Han compartit escenari amb alguns dels millors solistes, grups i directors del panorama internacional, com Y. Menuhin, R. Schmidt, G. Caussé, N. Chumachenco, Quartet Brodsky, Quartet de la Gewandhaus de Leipzig, Quartet Casals, Quartet de Praga, J. L. García Asensio, J. Pons, P. Halffter, etc.

Junts han gravat més de 25 CD, tant com a solistes i amb prestigiosos músics i agrupacions cambrístiques, per a segells com Naxos, Sony, Col Legno, RNI, SGAE, Verso, etc.

Els integrants del Trio Arriaga han estat premiats en un gran nombre de concursos nacionals i internacionals: Concurs Internacional Tibor Varga, Concurs Internacional Joaquín Rodrigo, Kendall Taylor Beethoven Prize, Quilter Internacional Competition, etc. A més, tots ells són guanyadors en categoria de solista del Concurs Nacional Permanent de Joventuts Musicals d'Espanya.

Formats en països com França, Anglaterra i Alemanya, han rebut durant la seva carrera els savis consells de prestigiosos artistes: M. Vengerov, P. Zukermann, B. Caní, B. Greenhouse (Trio Beaux Arts), M. Pressler (Trio Beaux Arts), P. Farulli (Quartet Italià), F. Helmerson, B. Pergamenchihov, N. Gutman, V. Repin, M. Kopelmann, etc.

A banda dels seus compromisos artístics, que inclouen actuacions en els festivals de Lisboa, Valladolid, Sant Sebastià, Puerto Rico (Festival Pablo Casals), etc., compaginen l'activitat concertística amb la seva vinculació a importants Institucions musicals, com la City of Birmingham Symphony Orchestra, Orquestra Gulbenkian Lisboa (concertino), Conservatori Superior del Liceu de Barcelona i Conservatori Superior d'Aragó.

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA
MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

inaem
INSTITUTO NACIONAL DE
LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA

DIJOURS, 5 NOVEMBRE DE 2015 – 20.30 h
Cicle Intèrprets Catalans *Petit Palau*

Trio Arriaga

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Felipe Rodríguez, violí
David Apellániz, violoncel
Daniel Ligorio, piano

Programa

Franz Joseph Haydn (1732-1809)

Trio Gypsy núm. 39, en Sol major

15'

Benet Casablancas (1956)

Trio Albumblatt für Arriaga (2015)

(estrena mundial)

7'

Hèctor Parra (1976)

Trio núm. 2, "Knotted fields" (2007)

15'

Enric Granados (1867-1916)

Trio amb piano, op. 50

30'

Enrique Fernández Arbós (1863-1939)

Tres danzas españolas

12'

Catalunya Música enregistra aquest concert. Per tornar-lo a escoltar, consulteu la programació a www.catmusica.cat

Cat **M**úsica
Intensament Clàssics

Proper concert

Quartet Tana

DIMECRES, 24.02.16 – 20.30 h

Petit Palau

H. Parra: *Aracne - Quartet de corda núm. 3*
(presentació a Barcelona)

J. Guinjoan: *Quartet núm. 1*

C. Debussy: *Quartet en Sol menor, op. 10*

Comentari

Tot i que el trio amb piano no és una forma que gaudeixi de llarga tradició al nostre país, compositors actuals com Benet Casablanca i Hèctor Parra intenten omplir aquesta llacuna amb obres com les que sentirem avui. Per començar aquest concert, però, res de millor que una pàgina del gran mestre del classicisme, Franz Joseph Haydn. Dels seus quaranta tríos, el més conegut és el *Trio núm. 39, en Sol major* (1795) gràcies a un “Rondo all’ongarese” en el qual el músic evoca les danses zíngares que acompanyaven la seva infantesa. Cosa estranya en Haydn, el primer moviment, lluny de ser un *allegro* de sonata, és un “Andante” constituït per un seguit de variacions.

Un mestre del classicisme és precisament el punt de partida del quart trio amb piano de Casablanca, *Albumblatt für Arriaga*, un homenatge a Juan Crisóstomo de Arriaga (1806-1826) i, a la vegada, al Trio Arriaga que va encarregar l’obra i que en protagonitza l’estrena. D’un caràcter marcadament líric que no exclou passatges plens d’energia i vivacitat rítmica, el trio fuig de citacions textuais del músic basc per construir-se sobre un motiu derivat del seu nom. També Parra mira en certa manera cap al passat en el *Trio núm. 2, “Knotted fields”* (2007), que ell considera “una intensa reflexió sobre l’herència clàssica i la seva vigència”. A nivell formal, això es tradueix en una estructura que, tot i estar dominada pel concepte de la variació, permet identificar l’arquitectura de la sonata. La presència d’elements com masses de sons obscurs i greus a la manera d’acords, i de motius que es podrien dir melòdics, configura una partitura amb un important component expressiu.

Més tradicional, el *Trio op. 50* (1894) d’Enric Granados s’inscriu en la línia dels tríos romàntics de Felix Mendelssohn i Johannes Brahms, tot i que amb un cert toc hispànic en l’“Scherzetto”, amb les seves imitacions del bordó d’instruments populars com la gaita, i a un “Allegro molto” final al qual, tot seguint els preceptes de la forma cíclica, s’introdueixen temes ja escoltats anteriorment. La part més original, però, és el “Duetto”, configurat com un diàleg íntim, molt *cantabile*, entre el violí i el violoncel. Contemporani de Granados, Enrique Fernández Arbós va ser un valuós director d’orquestra que de vegades cedia també a la temptació creativa. Molt influïdes per Isaac Albéniz, les *Tres danzas españolas, op. 1* (1886) traspuen un versemblant color i sabor folklòric, tot i ser només fruit de la vibrant imaginació del seu autor.